

asztrológia

városvégi cigánytelepen a tizenkettedik ház az enyém,
bal ablakát befalaztattam, a jobb külső üvege betörött.
április vége van, már nem fűtünk, de még fagypont
köriek a hajnalok. összebújva alszom kudarcaimmal,
veszteségeimmel és ütközésektől roncsolt korlátaimmal.
fűtjük egymást, és alázunk a padló nélküli döngölt földig.

ez a város utolsó utáni háza, északi szél csapkodja
a budiablakot. előttünk megy az uniós bicikliút,
borzadni járnak erre, révülteken a józan magyarok.
tépett drótkerítésemen szárad tejútmintás ingem,
kóbor kutyák hugyozzák körbe a ház omlékony falát.
idefröccsen az út, kerékpározók sáros röhögése.

csaholy ide három kilométer, két világ között
várok egy újraszületésre. tizenkettedik ház vagyunk,
postás hiába csenget, kikapcsolták a villanyunk.
tranzit bolygók az én házam fölött húznak el menetrend
szerint, néha megállnak fölöttem, sanyargatni hónapokra.
azt álmodom, hogy kinyílt az égbolt, megszüntették
a kijárási tilalmat, és a befalazott nagyszobámban,
amikor mellkasomig ér a beömlő fényfolyam,
fulladozva, de magamhoz térek.

ne higgye

azt álmodom, féreglyuk az alázat,
hajszálak a párnán, kusza vízió!
átérni is nyomor, akár a szerelem,
de hogy meneküljek meg magától?

látja, már magázom? — veszem fel a távot,
kardhossznyi ragyogás a szívemig ér.
bármit is tervezne, megvonom magától,
nem hiszem úgysem, bármit ígér!

hiába csábítgat, mondja, hogy szeret,
ne higgye, hogy velem is, minden csak játék!
engem a nagyisten gyötrődni képezett,
nem adná véretem magáért!

Szabó Krisztián: A gólyához, Akril vásznon, 120x80, 2011